

CHARITNÍ MRKNUŤÍ

CHARITA FRYDEK-MÍSTEK
...s námi nejste sami...

ČERVENEC - ZÁŘÍ 2024

Slovo ředitele

V době, kdy autor píše tyto řádky se prázdniny již dávno překulily do své druhé poloviny a jejich konec je již na dohled. Jsme tedy v jakémsi časovém rozkročení – na jednu stranu ještě zakoušíme dozvuky letní pohody a volna, ale již vnímáme začátek hektického období, které se nejen pro školáky a jejich rodiče, pojí se začátkem školního roku. Také pro nás v Charitě Frýdek-Místek ta volnější chvílka skončila, chystáme se nejen na další Tříkrálovou sbírku a akce související s koncem roku, ale také pomalu připravujeme žádosti o financování na příští rok. A tak bych se s vámi v tomto čase chtěl podělit o úvahu nad výsledkem a cílem.

Mezi výsledkem a cílem je podle mého rozdíl. Možná nepatrný, ale vnímám jej tam. Obecně se možná tyto pojmy berou jako synonyma, ale podle mě to jsou různé věci. Když použiji a navážu na úvodník z minulého Mrknutí, tak cíl je něco, k čemu směřujeme, finální bod naší pouti v úzkém i širokém slova smyslu, destinace našeho snažení, to, čeho chceme dosáhnout. Výsledkem naší pouti, našeho snažení, našeho chtění pak může být to, že cíle dosáhneme, nebo také to, že jej nedosáhneme. Směřování k cíli ještě nemusí nutně přinést výsledek. Výsledek je něco hmatatelného, konkrétního, neabstraktního, živého, něco, co zažíváme, prožíváme. A to cíl být nemusí; cíl může být neurčitý, abstraktní, zahalený mlhou, ukrytý někde za horizontem.

Cíl je důležitý pro naše směřování, pro aktivizaci našeho pohybu, nejen fyzického, je spojený s vůlí, vlastně v jistém ohledu bytostně spojený s vůlí. Vůle je vždy k něčemu, vždy se vztahuje k nějakému cíli. Řekl bych, že pro člověka je vlastní, že pokud se jedná o vědomé chování či jednání, vždy směřuje k nějakému cíli, ať již zjevnému, nebo tušenému. Cíl navíc nemusí být

finální, může být dílčí, cíl na cestě k dalšímu cíli.

Výsledek je pak něco, co naši cestu k cíli provází. Tato cesta může mít mimo dosažení cíle více různých výsledků. Většina našeho jednání přináší kromě hlavního výsledku (ne/naplnění cíle) i další, vedlejší, někdy i následné výsledky.

Někdy se říká, že dnešní doba tlačí na výsledky. Pominu otázku, zda to tak je, zda je to „dobou“ nebo námi samotnými. Každopádně výsledek je něco, co velmi často vidět chceme, co bývá vnímáno jako motiv, motor našeho konání. Ale myslím, že to tak není, že to je pletení výsledku a cíle – viz výše. Tlačit na výsledek nemusí vést k vždy cíli. Je více cest a směrů, které k cíli vedou. Často je to tak, že se naplnění nepřichází jen v důsledku tlaku, ale výsledek potřebuje i čas a prostor k uvolnění, uvědomění, dozrání. Ovoce potřebuje dozrát, květina potřebuje rozkvést, obojí potřebují péči (tlak na výsledek), ale i čas pro sebe (uvolnění), a podobně je tomu i u myšlenek, i v nehmotném světě. Ale výsledek sám není cílem, tím je něco, co výsledek přesahuje. A zaměření se na výsledek a zaměření se na proces vedoucí k cíli se nevyklučují, ale do jisté míry doplňují a podmiňují.

K té hektičnosti a tlačení na výsledkem mě napadá ještě jedna věc. Jak již bylo naznačeno, není vždy nutné na výsledek tlačit, spěchat, někdy je to naopak kontraproduktivní. Není nutné tam pořád něco strkat, je věta, kterou jsem nedávno slyšel a která je více než pravdivá. Tak i ji zkusme mít na paměti při našem snažení se o dosažení cíle, a to nejen na začátku nových období.

Martin Hořínek
Charity Frýdek-Místek

MODERNÍ TECHNOLOGIE JAKO NEDÍLNÁ SOUČÁST

Práce s dětmi v této rychlé době vyžaduje neustálé přizpůsobování se novým trendům a technologiím. V Rebelu se snažíme udržet krok s dobou a využívat inovace, které naši práci zefektivní a zpříjemní jak nám, tak i našim klientům. Technologie jako virtuální realita, umělá inteligence nebo sociální sítě mohou přinést spoustu nových možností i pro naše aktivity v terénu.

Sociální sítě jsou dnes nedílnou součástí života mladých lidí a my je považujeme za skvělý nástroj, jak například oslovit a komunikovat s klienty mimo terén. Využíváme je k propagaci našich aktivit, pro sdílení užitečných informací nebo chatování s klienty. Pravidelné příspěvky s fotkami a videi z našich akcí nejen zvyšují povědomí o naší práci, ale také mohou motivovat děti k účasti.

Instagram a facebook se tak pro nás staly důležitými komunikačními prvky, ale také jako další možnosti, jak být našim klientům nablízku, prakticky nepřetržitě – klienti se nám na těchto platformách mohou svěřovat s problémy, které nechtějí řešit před ostatními přímo v terénu.

Virtuální realita je čím dál dostupnější a může dětem nabídnout zážitky, pro ně jinak nedostupné. Proto jsme se rozhodli zařadit virtuální brýle mezi naše

„pomůcky“ v terénu. Děti tak mohou prozkoumávat historická místa, vesmír nebo si zahrát fotbal s Cristianem Ronaldem přímo venku v parku nebo na hřišti. Tyto hry mohou rozvíjet dovednosti jako je řešení problémů, týmová práce a kreativní myšlení. Může také sloužit k učení o bezpečnosti, kdy děti zažijí různé simulace, které jim mohou pomoci lépe pochopit, jak se chovat v různých situacích.

Pomalu jsme se také naučili pracovat s umělou inteligencí. Někteří se možná pozastaví nad tím, jak může být užitečná pro pracovníky ze sociálních služeb. Nám občas pomáhá plánovat akce nebo aktivity přizpůsobené zájmům a potřebám klientů, což nám mnohdy ušetří spoustu času, než kdybychom hledali inspiraci na internetu.

Virtuální realita, umělá inteligence a sociální sítě mohou být skvělými nástroji pro naše aktivity, používáme je však pro oživení terénu. Stále se snažíme hlavně přivést děti ven, do přírody, aby na chvíli odložily telefony a zapomněly na to, co se děje na sociálních sítích. Tyto inovace jsou pomoc při poskytování bezpečného a zábavného prostředí pro klienty, kde se mohou učit novým věcem a růst.

Tereza Dančevská

PRO LEPŠÍ BUDOUCNOST

projekt s názvem „Pro lepší budoucnost“.

Jsou do něj zapojené naše čtyři sociální služby. Poradenské centrum, Centrum Pramínek, Klub Nezbeda a Rebel.

Co konkrétně tento projekt nabízí našim klientům? Je to bezplatné psycho terapeutické setkávání na základě individuálního přístupu a potřeby rodičů, kteří mají zájem se podílet na zdravém vývoji dítěte, ale mnohdy si neví rady s výchovou, ale i svými osobními problémy, které mohou život dítěte v rodině ovlivňovat. Podporu rodinám nabízí naše terapeutka Hanka Baránková, která je vedoucí Poradenského centra Charity Frýdek Místek a má velké zkušenosti s prací s rodinami, které si neví rady se svým životem a někdy už vůbec ne se životem a výchovou svých dětí.

Terapiemi zatím prošlo osm rodičů z toho i dva tatínkové. Zpětná vazba od klientů je velmi pozitivní, někteří mají terapie opakovaně, hlídají si domluvené termíny a je vidět, že pro ně tyto individuální rozhovory mají cenu a pomáhají jim s problémy, které jsou pro ně samotné leckdy těžce řešitelné.

„Terapie a paní terapeutka mě pomohli v tom, že jsem se naučila mít ráda sama sebe, že i přesto, že se mi dějí špatné věci jsem dobrý člověk“

Za tento projekt jsme rády, protože vidíme jeho smysl a vnímáme, že má pro klienty přínos.

Andrea Branná

V příjemném prostředí našeho Centra Pramínek s klienty otevřeně probíráme, co je trápí, řešíme s nimi jejich denní strasti a tak pomáháme kormidlovat jejich loď života z rozbouřených vod plné nejistoty na klidnou hladinu spolupráce a důvěry.

A právě na základě společných rozhovorů, naslouchání a zpětných vazeb s našimi klienty jsme se rozhodli zrealizovat nový

PRO TY, CO NEMAJÍ PENÍZE

Nebylo a není pravidlem, že je klub pro děti ze sociálně slabých rodin. Do klubu dochází děti i z materiálně zabezpečených rodin (mají kroužky, vyplněný volný čas aktivitami, jezdí na dovolené, mají značkové oblečení apod.). Že je klub jenom pro chudé je jen mýtus, který u nás v klubu nevnímáme. Děti přicházejí a do klubu chodí protože: hledají jak vyplní svůj volný čas, něco jim chybí, chybí jim dospělé osoby, které by jim naslouchaly, nabídly pomoc, byly pro ně, když potřebují. Poznávají situace v bezpečném prostředí klubu, učí se spolu vycházet, vnímají pracovnice jako „kamarádky“. Klub vnímají jako něco, kam můžou přijít a kdykoliv odejít. Vnímají ho jako místo, kde sice platí jistá pravidla, ale mají jistotu, že se jim v klubu nic nestane, a pokud ano, hledá se v klubu řešení

společně, řešíme to ihned. Místo, kde se můžou svěřit, říct co je trápí, někdy nechtějí slyšet radu nebo řešení, potřebují jen někomu svěřit to, co se stydí říct doma. Učí se mluvit a rozvíjet svou osobnost.

V dnešní době už děti mají vše co chtějí, pokud na to rodiče mají peníze. Ale někdy jim chybí jen obyčejné věci, které my vnímáme jako normální (povídání, trávení času s kamarády, spolužáky, mít kamaráda nebo kamarádku. Mít místo, kde je klid, kde jim je porozuměno). Klub je pro všechny děti, které chtějí někam patřit, být přijímané takové jaké jsou. Prožívají spoustu situací, se kterými někdy potřebují pomoci a právě pro ně je náš Klub Nezbeda :)

Jana Maluchová

STANDARDY JSOU JEN PŘÍTĚŽÍ PRO PRACOVNÍKY

Ano, to se klidně může stát. Je hned několik cest, které vedou přímo do standardních pekel. Stačí sepsat metodiky a pracovní postupy třeba tak:

- aby byly co nejobsáhlejší a stále bobtnaly
- aby hlavně udělaly dojem na případnou kontrolu
- aby popisovaly, jak by naše práce měla vypadat a ne to, jak skutečně probíhá
- aby byly sbírkou strnulých a neměnných dogmat

Takové standardy pak skutečně přitěžují mohou být. Ale je možné, aby standardy byly i užitečné? Napadá mne pár příkladů z poslední doby.

Klient najednou požaduje, abychom odeslali e-mail, který napsal svému zaměstnavateli, z adresy naší služby. Mám mu vyhovět? V takových situacích je těžké se rychle rozhodnout a domyslet všechny důsledky. A právě tehdy se můžu opřít o metodiku.

Řešení podobných situací je tam popsáno - nemusím ho pod teď pod tlakem vymýšlet.

Obrátila se na nás klientka ve velmi těžké situaci. A protože se navíc něco v jejím životním příběhu potkává s mým vlastním osobním prožitkem, hrozí nebezpečí, že se nechám strhnout lítostí a bezhlavě udělám něco, co je pro mne třeba i ohrožující. Jenže - postup podle metodiky mi to neumožní. Standardy mne tak chrání.

Ovšem zároveň vytvářejí bezpečí i pro klienty. Dodržování pracovních postupů snižuje riziko, že sympatickému klientovi budu (aniž si to třeba i uvědomím) poskytovat pozornější a lepší péči než tomu nesympatickému. K čemu jsou nám tedy vlastně standardy? Možná hlavně k tomu, abychom nezapomínali na dvě zásadní otázky naší práce: Děláme dobré věci? A děláme je dobře?

Hana Baránková

„HOREČKY“

V Klubu Nezbeda se s klienty často připravujeme do školy, kdy jim mimo jiné pomáháme s učením. Při plnění nejednoho z domácích úkolů jsem zpozorovala, že některé děti nikdy neviděly zvířata na živo a neměly možnost se k nim přiblížit a už vůbec je pohládit. Překvapilo mě i to, že nemalá část dětí našeho klubu slyšela o hospodářských zvířatech až na prvním stupni v hodinách prvouky. Neznaly jejich názvy, nedokázaly je přiřadit k jejich vzhledu ani nevěděly jaký je jejich užitek pro člověka či přírodu.

Vidět je na obrázku je sice hezké, ale nenahradí to osobní kontakt. Lépe zapamatovatelné jsou reálné doteky, to, co vidí naživo, co cítí nebo slyší... Zjištění, že některé děti z města nikdy neviděly prasata, kozy, koně nebo další zvířata, mě přivedly na nápad zajistit a navštívit nedalekou farmu.

Nejenom cíl jako takový, ale i cestování hromadnou dopravou byla pro mnohé něčím doposud nepoznaným. Hlídní času odjezdů, přesuny na zastávky, spěch, zodpovědnost, týmová spolupráce, navázání nových přátelských vztahů, respektování se, zohlednění věkového rozdílu, myšleno jako podpora a pomoc starších směrem k mladším... Tím vším si během společného výletu děti prošly.

Pro některé byla návštěva farmy opravdu vzácností. Doslova hltaly každé slovo, kterými průvodkyně popisovala veškeré detaily.

“Byla jsem šťastná, že jsem mohla jet na poníkovi. Připadala jsem si jako princezna. Poprvé jsem viděla surikatu“

Starší klienti měli jiný pohled, všímali si úplně jiných aspektů. Někteří sbírali odvahu se ke zvířatům vůbec přiblížit. Pro jiné bylo zase těžké zvládnout typický zápach prasat. Děti měly možnost kontaktu s kozami a jejich kůzlaty, s berany a morčaty a mnohé další. Ale opravdovým zážitkem bylo pohlazení si pštrosa Pepy. Pro všechny byl velkým lákadlem osobní kontakt a krmení. Někteří z klientů využili svého kapesného z domu nejen k nákupu dobrot pro sebe, ale mysleli i na zvířata.

„Překvapilo mě, že pštros má jemnější peří než holub“

Na farmu Horečky jsme jeli za finanční podpory městského projektu Prevence kriminality. Během letních prázdnin jsme však stihli mnohem víc. Vypravili jsme se také na jízdárnu v Muchovicích a Tarzanii v Trojanovicích. :)

Jana Maluchová

S RESPEKTEM DOJDEME NEJDÁL

Práce v Rebelu je plná výzev, ale zároveň spoustou radosti. Hodně dětí nemá možnost trávit svůj čas smysluplně a často ani neví, jak svůj čas využít. Proto je jednou z klíčových částí naší práce depistáž, což je cílené vyhledávání nových klientů a lokalit, kde by naše pomoc mohla být potřebná. Depistáže děláme proto, aby tyto děti měly povědomí o tom, že mají ve svém okolí místo, kde se mohou zabavit a také prostor se někomu svěřit. Když vyrážíme do terénu, nikdy nevíme, co nás čeká.

Například oslovení partičky pubertáků v nákupním centru není jednoduché, ale často nás dokážou překvapit svou otevřeností, a to hlavně když najdeme správný přístup a na nic si před nimi nehrajeme. Někdy nás děti nebo mládež přivítají s „otevřenou náručí“, jindy se setkáváme s nedůvěrou nebo dokonce vulgárním odmítnutím. Je důležité si uvědomit, že tyto reakce často vycházejí z těžkých životních situací a zkušeností našich potenciálních klientů. Snažíme se být empatickými posluchači, kteří nesoudí, ale naslouchají a snaží se

porozumět. Není to vždy jednoduché, když vás někdo pošle pryč s nadávkami. V takových situacích je důležité neztrácet trpělivost a zachovat chladnou hlavu. Potenciální klienty do ničeho nenutíme a nesnažíme se je dostat do nepříjemných situací. Vždy se snažíme komunikovat jasně a srozumitelně – vysvětlit, kdo jsme a proč jsme přišli. Víme, že je důležité rychle zaujmout pozornost oslovených, protože rychle ztrácejí zájem.

Naše práce není jen o pomoci, ale také o respektování, důstojnosti a svobody volby našich klientů. Jak moc bychom se měli snažit pomoci někomu, kdo naši pomoc možná nechce nebo ji není schopen přijmout? Tato otázka nás vede k hledání rovnováhy mezi nabízením pomoci a respektováním rozhodnutí potenciálních klientů nebo také klientů stávajících. Věříme, že opravdová pomoc vychází z empatie a respektu. Jen tak můžeme pozitivně ovlivnit životy těch, kteří nás potřebují.

Tereza Dančevská

STŘEDISKA POD VNITROSKOPEM

REBEL

Tereza Bencová

Jaké služby poskytnete a pro koho?

Snažíme se působit přímo tam, kde je to potřeba nejvíce – v terénu, kde se děti a mladí lidé potýkají s problémy každodenního života. Prostřednictvím sportovních a kreativních aktivit jim ukážeme nové možnosti, jak trávit svůj čas, rozvíjet své schopnosti a objevit své talenty. Od fotbalu na ulici, až po výlety mimo lokalitu – všechny tyto aktivity mají za cíl nejen zabavit, ale především inspirovat. Kromě toho nabízíme také individuální konzultace, kde mohou mladí lidé hovořit o svých obtížích a hledat řešení svých problémů.

Kdo se u Vás o klienty stará?

V Rebelu jsme tři, každá s trochu jinou rolí, takže se skvěle doplňujeme – vedoucí střediska, sociální pracovníci a pracovníci v sociálních službách. Já, jakožto vedoucí se starám o to, aby vše běželo hladce, aby naše aktivity byly dobře organizované a odpovídaly tomu, čeho potřebujeme jako služba dosáhnout. Sociální pracovníce se stará o eEquip (Informační systém pro sociální služby) a taky například o standardy služby a pracovníce v sociálních službách organizuje aktivity, stará se o sociální síť a udržuje s klienty kontakt. Role máme sice hezky rozdělené, ale to neznamená, že se nedokážeme zastoupit. :)

Čím si myslíte, že jste výjimeční?

Naše výjimečnost rozhodně spočívá v tom, že jsme flexibilní a dostupní. To znamená, že

rychle reagujeme na potřeby dětí a jsme schopné řešit jejich tíživé problémy přímo v prostředí, kde žijí. To pak otvírá velkou bránu důvěry a otevřenosti mezi klientem a pracovníkem.

Plánujete v blízké době nějaké změny? Ať už v poskytování služeb či nějaké rekonstrukce střediska?

Na základě dosavadních zkušeností ze samotné praxe, plánujeme udělat změnu v rámci individuálního přístupu a práce. To znamená, že se chceme zaměřit ne tolik na hry, ale na posun dětí, u kterých vidíme snahu se něco nového naučit a motivovat je tak k dalšímu pokroku. Dále bychom chtěli pozměnit formu terénu, kdy budeme docházet častěji ale v menším časovém rozpětí. Vnímáme, že by to mohlo mít pozitivní dopad na to, jak klienti budou vnímat nás a my je.

VYTRVALÍ

Od kterého roku pro Charitu Frýdek-Místek pracujete a na jaké pozici?

Od roku 1999 pracuji v nízkoprahovém zařízení pro děti a mládež Klubu Nezbeda na pozici pracovnice v sociálních službách, poslední 3 roky jako vedoucí.

Jste na této pozici po celou dobu svého působení? Pokud ano, můžete srovnat své začátky s nynějším působením?

Klub Nezbeda byl na počátku pouze zařízení, které mělo pro „děti z ulice“ zajistit aktivity a bezpečné místo pro jejich rozvoj v duchu metod výchovy Dona Bosca. Klubovnu jsme měli v prostorách současné restaurace Lidového domu. Program pro děti jsem zajišťovala s vedoucí Alenou Kopidolovou a k ruce nám byli civilkáři.

Myslíte, že je dobré zůstat na jednom místě tak dlouho?

Každý člověk to má jinak. Já potřebuji stabilitu a pevnou půdu pod nohama, což mě pak činí jistou. Dlouhodobé působení mě zdokonaluje v činnosti a velké plus vidím i v tom, že bývalí klienti na základě našeho důvěrného a bezpečného vztahu posílají už k nám i své děti.

Prozradíte čtenářům recept na to, jak docílit takové dlouholetosti?

Těšit se do práce :) Samozřejmě, že se vždy střídá pohodové období s obdobím náročným, komplikovaným a v tom je pak

moc důležitý kolektiv. Mít dobré vztahy na pracovišti chce mít každý, a já měla velké štěstí na svou bývalou vedoucí, se kterou jsem přes 20 let měla vynikající vztah díky vzájemnému respektu a pokoře.

Jistě došlo také k větším celood organizačním změnám?

Z počátku jsme se o chod klubu starali sami. Každoročně jsme obcházeli okolní papírnickví, hračkářství, tiskárny, abychom

dětem do klubovny zajistili pastelky, papíry, míče..Z psacího stroje a později počítače bývalého p. ředitele se vypisovaly projekty. Dnes už to jsou jenom vzpomínky.

Je to už řádka let, kdy se toho událo opravdu hodně. Na co ráda vzpomínáte a na co naopak vzpomínáte nerada?

Ráda vzpomínám, jak se děti dokázaly radovat z maličkostí. Na to, když nám přijdou ukázat vysvědčení a poděkovat za podporu. Na různé akce, pobyty, ze kterých, jak sami říkají, zůstanou vzpomínky napořád.

Nerada vzpomínám na situace týkající se krádeží v klubu, hrubé porušování pravidel nebo slovní napadení.

Je něco, co byste chtěla popřát Charitě Frýdek-Místek do dalších let?

Ať se jí daří přinášet naději a pomoc těm, kteří to nejvíce potřebují a inspiruje ostatní k dobrým skutkům.

Jana Boščíková

Od kterého roku pro Charitu Frýdek-Místek pracujete a na jaké pozici?

Pracuji na Charitě od roku 11.4.2004 a to od začátku na pozici pracovníka v soc. službách a to jsem se přišla do Charity pouze podívat a už jsem zde zůstala. Předešlé mé zaměstnání bylo v Nemocnici FM na pozici lékařský sanitář.

Jste na této pozici po celou dobu svého působení? Pokud ano, můžete srovnat své začátky s nynějším působením?

Na této pozici jsem od začátku, v minulosti to bylo jinak co se týče seniorů, byli více soběstační v denních činnostech, více se zajímali o dění kolem sebe, byli aktivní a zapojovali se do společných rozhovorů. Nyní je většina seniorů závislá na pomoci pečovatelek z důvodu zdravotního stavu, ale i tak se všichni snažíme pracovat týmově a podporovat tyto seniory. „Děláme s lidmi a pro lidi. Je to moje poslání a můj sen pomáhat a směřovat život lidí k lepšímu.

Dále se v minulosti pracovalo na 8 hod. směnách, nyní to jsou 12 hod. Více mi vyhovuje práce na 12 hod. směny z důvodu většího volna.

Myslíte, že je dobré zůstat na jednom místě tak dlouho?

Když děláte práci, která Vás baví a naplňuje tak ANO.

Prozradíte čtenářům recept na to, jak

docílit takové dlouholetosti?

Recept: práce s lidmi mě provází od dětských let a člověk to musí mít malinko v sobě. Láska = bezpečí, cit a důvěra, to se rovná radost a uspokojení na obou stranách. (Moje motto...)

Jistě došlo také k větším celoorganizačním změnám?

Velká změna přišla s novým vedením, postupně se začalo s realizací oprav na domově, velká pomoc pro pečovatelky jsou pomůcky pro ulehčení práce se seniory, jsem spokojená s benefity (teambuilding,

pracovní oděvy, penzijní přípojištění, zvyšování platu atd...) Rozvoj nových středisek.

Je to už řádka let, kdy se toho událo opravdu hodně. Na co ráda vzpomínáte a na co naopak vzpomínáte nerada?

Ráda vzpomínám na různé typy seniorů, kteří mě dovedli rozesmát nebo potěšit vlídným slovem nebo vtipem.

A nerada? Nenapadá mě nic.

Je něco, co byste chtěla popřát Charitě Frýdek-Místek do dalších let?

Přeji Charitě, ať se dále rozvíjí ve prospěch lidí, kteří žádají a potřebují její služby.

Květoslava Škorvánková

CHARITA FRÝDEK-MÍSTEK
...s námi nejste sami...

CHARITNÍ MRKNUTÍ, červenec - září 2024,
vydává Charita Frýdek-Místek pro potřeby
interní a externí komunikace, redakce:
Martin Hořínek, Tereza Staroščáková

Charita Frýdek-Místek, Příborská 602, 738 01
Frýdek-Místek, IČ: 45235201, č.ú.: UniCredit
Bank 2112858051/2700, www.charitafm.cz,
e-mail: info@charitafm.cz, tel.: 731 688 521, ID
DS: qwum9f2